

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β', - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Σάββατον 5 Ἰανουαρίου 1919

ΑΡΙΘ. 4 (613)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τὸ περασμένο κίλοκαιρι τρεῖς δημοσιογράφοι ἔτυχε νὰ μὴν ἐνθουσιαστοῦν μὲ κάποιο δράμα πατριωτικὸ καὶ βγήκαν καὶ τὸ χύτησαν στὶς ἐφημερίδες τους. Ὁ ποιητὴς του, σὲ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, ὅπου δὴποτε πολιτισμένο, ἢ δὲ θ' ἀπαντοῦσε καθόλου, ἂν τὴν ἐπικρίση τοῦ ἔργου του τὴ θεωροῦσε ἀνάξια γι' ἀπάντησιν, ἢ θάβγαυε καὶ αὐτὸς σὲ μιὰ ἐφημερίδα νὰ διαφεντέψει τὸ ἔργο του καὶ ν' ἀποδείξει πὼς οἱ ἐπικριτὲς του ἔλεσαν ἔξω γιὰ τοῦτο καὶ γιὰ κείνο τὸ λόγο. Ὁ Ρομῆος ὅμως δραματογράφος δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ πονοκεφαλιάσῃ. Ἡ ἀπάντησις εἶταν πρόχειρη καὶ ἀποστομωτική: «Αὐτοὶ ποὺ ἐπικρίνανε τὸ δράμα μου, ἔγραψε, δὲν τὸ ἐπικρίνανε γιὰτὶ δὲν τοὺς ἄρεσε, ἀλλὰ γιὰτὶ εἶναι πρῶτον ἐπίστρομοι καὶ ἐγὼ εἶμαι Βενιζελικός». Τρομοκρατία! Ποὺ νὰ τολμήσουν νὰ βγάλουν τσιμουδιά οἱ ἔρμημοι! Κ' ἔτσι ὁ ποιητὴς ταμπουρώθηκε στὸ κόμμα καὶ βγήκε τὴν ἡσυχίαν του.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ πάλι, στὶς δέκα τὸ πρωῒ, σὲ μέρος κεντρικώτατο, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας καὶ Βασιλείου, ἕνας κύριος σεβαστὸς στὰ χρόνια, ποὺ θέλει νὰ κάνει καὶ τὸν ποιητὴ, εἶχε βάλει τίς ἀγαποφωνίες:

— Πιάστε τον! Πιάστε τον! Εἶναι ἀντιβενιζελικός καὶ Μπολσεβίκος!... Πιάστε, στρατιῶτες τὸν Μπολσεβίκο!... Πιάστε τον!... Καὶ γιὰτὶ ὅλ' αὐτά: Γιὰτὶ ὁ δηθεν ἀντιβενιζελικός καὶ Μπολσεβίκος εἶχε υποπέσει στὸ τρομερὸ πολιτικοπατριωτικὸ ἔγκλημα νὰ μὴν ἐνθουσιαστῇ μὲ κάποια ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ σεβαστοῦ κυρίου καὶ νὰ γράψῃ μερικὰ φιλολογικὰ ἐπιγράμματα γι' αὐτήν.

Θέλετε καὶ ἄλλα; Ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ ἄλλα. Ἐπὶ Κωνσταντινοκρατίας λ. γ. ὁδηγήθηκε στὶς φυλακὰς τοῦ Φρουραρχείου, μὲ τὰ σίδερα στὰ χέρια, ἕνας νεαρὸς ποιητὴς, ποὺ εἶταν τότε καὶ στρατιώτης, γιὰτὶ σὲ κάποια φιλικὴ καὶ φιλολογικὴ συζήτησις ἕνας ἀνθυπολόγιος τὸν κατάγγειλε σὲ μιὰ στρατιωτικὴ περίπολο πὼς βρίζει τὸ Βασιλιά, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ὁ νεαρὸς ποιητὴς δὲν ἐννοοῦσε μὲ κα-

νένα λόγο νὰ παραδεχτῇ πὼς καὶ ὁ ἀνθυπολόγιος μπορεῖ νὰ γράψῃ στίχους τῆς προκοπῆς! Αἴγου; μῆνες ἀργότερο, στὴν ὁδὸ Σταδίου, ἄλλος ποιητὴς, λιγότερο νεαρὸς, ἐπειδὴ ἔτυχε κάποιος δημοσιογράφος νὰ τοῦ χλευάσῃ τὰ τραγούδια του, δὲν ἔχασε καθόλου καιρὸ ἀλλὰ τὸν παρὰδωσε σὲ μιὰ στρατιωτικὴ περίπολον ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ.

— Πάρτε τον μέσα, κ. ἀξιωματικέ, εἶπε στὸν περιπολάρχη, γιὰτὶ βρίζει τὸ Βασιλιά μας!...

Αὐτὰ εἶναι τὰ γεγονότα. Δὲν τὰ σχολιάζουμε. Ἄς τὰ σχολιάσῃ ὁ καθένας ὅπως θέλει, σύμφωνα μὲ τίς ιδέες του καὶ τὸ χαραχτήρα του. Ἐμεῖς ἀπλῶς μόνο τὰ χαρακτηρίζουμε ὡς θλιβερὰ γεγονότα καὶ συμπεραίνουμε πὼς εἶναι ν' ἀπελιπίσται κανεὶς καθολοκληρίαν ἀπὸ τὸν τόπο μας καὶ νὰ κλαίει τὴν κατάντια μας, ὅταν οἱ λόγιοι, οἱ διανοούμενοι, ποὺ σ' ὅλο τὸν πολιτισμένον κόσμον θεωροῦνται ὡς τὸ στολίδι τῆς κοινωνίας, φέρονται ἔτσι ἄπρεπα, πρόστυχα, ταπεινά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΙΑΛΕΡ

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

Στὸ τοίχο τῶν θεωριῶν μπροστὰ
προσμένοντας νὰ δῇ τὴν πάλιν
κάθεται ὁ βασιλιάς. "Ὅλ' οἱ μεγάλοι
τοῦ παλατιοῦ τὸν τριγυρίζουν
καὶ τὰ θεωρεῖα τὰ ψηλά
οἱ ὥρσιες κυρίες τὰ στολίζουν.

Στοῦ βασιλιᾶ τὴν προσοχὴ
ἀνοίγει τὸ πλατὺ κλουβὶ
καὶ ἕνα λιοντάρι βγαίνει.

Πηγαίνει
μὲ βῆμα ἀργόν, στοχαστικό,
κοιτάει τριγύρω σιωπηλόν,
πολλὴ ὥρα χασμουριέται,
τὴ χαίτη του τινάζει,
ξεντολογιέται
καὶ ὕστερα καταγίς πλαγιάζει.

Ὁ βασιλιάς γνέφει ξανά
καὶ εὐτὺς μιὰν ἄλλην